

[Kultur- og kommunikationsministeren]

vil sætte sig igennem. Jeg kender til alle dem, der sidder rundt omkring og er interesserede i og venter på, at noget sådant kan komme i gang. De har de bedste motiver af verden, både kulturpolitikere, kulturpersonligheder og kulturinstitutionsledere og folk, der er parate til at give pengene, og den treklang vil nok vise sig at kunne klinge på en sådan måde, at det også høres i denne sal på et tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Poulsgaard (FP):

Selv om jeg har været herinde i 14 år, vil jeg altså gerne, at ministre er nogenlunde troværdige, og jeg ved ikke andet, end at skatteministeren stod heroppe og sagde: Det nævn, kulturministeren nedsætter. Det er da en falsk melding at give fra denne talerstol. Der bliver intet nævn nedsat, det er den melding, der gives heroppefra, for der er ikke flertal for et nævn.

Og så har jeg et spørgsmål til kulturministeren – jeg ved godt, det er omsonst, jeg tror ikke, jeg får svar på det, men jeg forsøger nu alligevel: Hvis vi nu leger lidt med tanken om, at der var et flertal for det nævn, hvilke navne ville ministeren så sætte på?

Jimmy Stahr (S):

Hvis jeg var det private erhvervsliv, ville jeg ikke være i tvivl om, at jeg ville yde sponsorstøtte til den optræden, de to ministre lavede her i dag, og da jeg yderligere ved, at jeg ville få den dobbelt op af skatteyderne, ville det jo være helt på sin plads.

Læg mærke til, hvordan begge ministre startede! Kulturministeren begyndte med at sige, at det her er overvejende et skattespørgsmål, og det vil skatteministeren besvare. Da så skatteministeren kom herop, forklarede han, at det her var jo meget kultur, så derfor regnede han med, at vi havde fået svar af kulturministeren. Altså: Begge ministre sørger for at flytte det hele, så det kan ligge på et meget, meget lille sted. Og det er jo i virkeligheden dér, det her kan ligge.

Man kan jo nok undre sig over, hvor denne blomst har vokset. Jeg kan ikke forestille mig, at den har vokset i Venstres urtehave, sådan virker det altså ikke, og jeg synes egentlig også, hvis vi skal bedømme de to ministres optræden, at det var skatteministeren, der havde det dårligst, mens han stod heroppe. Det var i hvert

fald ham, der måtte bruge flest kilder og gå længst tilbage for at hente eksempler, og det synes jeg viser noget om, at vi alle sammen er en lille smule utilpas ved dette her. For jeg tror egentlig heller ikke, at der er ret mange i regeringen, der kan lide dette forslag.

Hvis vi var rigtig nådige – men det er vi ikke i Socialdemokratiet – bad vi om at få en stramning, og så stoppede vi denne sag allerede efter førstebehandlingen, men så nådige vil vi ikke være. Vi vil godt fortsætte den lidt i udvalget.

Det, man så kunne tale om, var nok dette nævn, for det kan jo godt være, at skatteministeren i virkeligheden har ret i, at vi har brug for et sådant nævn til at undersøge alle disse reklamefiduser og alle disse skattefiduser. Nu talte skatteministeren så varmt for dette nævn – nå, det var måske ikke så varmt, men sådan lød det for mig – der blev talt varmt for, at vi skulle finde ud af disse ting, så nævnet kunne det da godt være at vi skulle have, og det har vi heller ikke taget afstand fra.

Dette nævn skulle klare alle disse ting, men da det så kom til stykket, kunne skatteministeren alligevel ikke nære sig og kom med et eksempel på, hvad nævnet skulle beskæftige sig med, og han kunne fortælle os, at det i hvert fald aldrig ville tillade, at folketingsmedlemmer fik sponsorstøtte. Så er vi nøjagtigt dér, hvor vi alle sammen ved at vi befinder os: Ministeren vil gerne fortælle det nævn, hvad det skal mene, og skatteministeren kan altså ikke engang vente på, at det nævn er nedsat, før han kan fortælle, hvad det nævn vil sige i en ganske speciel sag.

Vi vil lade dette forslag gå i udvalg, men meget mere er der nok heller ikke at sige om det.

Kultur- og kommunikationsministeren (H. P. Clausen):

Jeg skal blot til hr. Jimmy Stahr sige, at jeg har det da udmærket. Det er regeringens forslag, der er fremsat. Der er ingen problemer i det. At Socialdemokratiet så ikke kan lide det, er beklageligt, for jeg er sikker på, at der er mange, også socialdemokrater, som arbejder med kulturpolitik rundt omkring, der ville være stærkt interesserede i, at vi kom et stykke frem ad den vej her.

Det er ikke sådan, at vi har skubbet dette forslag frem og tilbage imellem os, for det, der er tale om, er, at der er et forslag om at lave nogle